

nyt Theater, om den saa kun skulde give 100,000 Rbd. dertil, var Noget, paa hvilket han slet ikke kunde gaae ind, men desuagtet stiller det ærede Medlem netop det som Forslag, som han dengang var saa bestemt imod. Dog er dette maaskee ikke det største Brud paa Principerne, thi ligeoverfor dette ærede Medlem maa man maale Bruddets Størrelse ikke saameget efter Betydningen af de Principer, han kræver, som efter det Tidsrum, der gaaer mellem Principernes Udtalelse og deres Overtrædelse. Derfor forekommer det mig, at det stærkeste Brud, det ærede Medlem har gjort, bestaaer deri, at han idag paa en saa grundig Maade har overtrædt det Princip, som han endnu den 9de Mai nedlagde her i Folkethinget med et saa overordentlig stærkt Eftertryk. Det sees nemlig af Thingets Tidende, at det ærede Medlem dengang, i Anledning af, at man ved tredie Behandling af Loven om Dampfærger, havde indbragt nogle Ændringsforslag, der vare forkastede ved anden Behandling, blandt Andet yttrede følgende korte Ord, som jeg maaskee maa tillade mig at oplæse: „Det lader til, at det skal blive sædvanligt, at Folkethinget den ene Dag skal forandre, hvad det har vedtaget to Dage iforveien“. Derover var det ærede Medlem meget misfornøiet, thi, sagde han: „det forekommer mig, at det vilde være rigtigt, at man, saavidt muligt, blev staaende ved en eengang truffen Afgjørelse, naar den var et Resultat af meget vidtløftige Forhandlinger og naar den angaaer en Sag, der i mange Aar har foreligget Thinget til Behandling“. Hvad nu det Sidste angaaer, tror jeg, Ingen vil nægte, at Theaterloven virkelig har givet Anledning til tilstrækkelig vidtløftige Forhandlinger, om end nogle af dem ere blevne temmelig brat affaaene, og ligesaa sikkert er det, at det er en Sag, der i mange Aar har foreligget Thinget til Behandling. Det ærede Medlem sluttede med den Udtalelse, at den Bestræbelse, der saaledes gjorde sig gjældende for at møde ved tredie Behandling med det, der nylig var forkastet ved anden Behandling, var „en farlig Vej, det er, som man siger, at male Fanden paa Bæggen“. Nu er det ærede Medlem imidlertid selv optraadt som Maler og har, som sagt,

med en Dpoffrelse, der er en bedre Sag værdig, baade i Realiteten og Formaliteten traadt sine Principer fuldstændig under Fødder. Dette kan jo egentlig ikke være overraskende for Thingets ærede Medlemmer, thi det er ikke første Gang, det er skeet, og dersom vi blive siddende sammen her i Folkethinget, vil det ganske vist heller ikke blive den sidste, vi opleve det. Men Spørgsmaalet er dog egentlig dette, hvad der har bevæget det ærede Medlem til at gjøre disse store Brud baade paa formelle og reelle Principer. Jeg tror at kunne forklare det saaledes, at det ærede Medlem har ønsket at give Lovforslaget om det fgl. Theater Gift. Det er en Methode, der ikke var ufsendt her i gamle Dage i Thinget, at, naar man saa, at et Lovforslag havde en vis Sandsynlighed for at gaae igennem, saa gav man det Gift paa et tidligt Stadium, idet man søgte at fordærve det ved at optage Noget i det, som paa en eller anden Maade gjorde det uimodtageligt eller ubrugeligt, og ad denne Omvei naaede man saa, hvad man ikke kunde sætte igennem ad den ligefremme og directe Vej. Jeg haaber nu imidlertid, at denne Gift, som det ærede Medlem vil søge at indgive Forslaget, ikke vil finde Indgang i det, og at Thinget i Kraft af de Principer, det ærede Medlem den 9de Mai saa bestemt hævdede her, vil vise hans Forslag tilbage. — Høist mærkeligt er det at see, hvorledes Opfattelserne kunne stifte med Hensyn til disse Sager. Da dette Lovforslag issor laa for os med en Indstilling, der i Pengesummer, men ikke i meget Andet, faldt sammen med det Forslag, der nu er stillet af 15 ærede Medlemmer, da fandt det sin Modstand væsentligt hos de ærede Medlemmer, der nu saa varmt anbefale det. Og dette er ikke den eneste Modsigelse, der er kommen frem, thi for lidt siden gjorde den sig endnu stærkere gjældende hos det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgshov). Da vi forleden Dag talte om, at Communen skulde yde 250,000 Rbd., saa var der ærede Medlemmer som meente, at det var en uberegtiget Forventning, at det ikke kunde antages, at Communen skulde ville yde et saa stort Bidrag, og derfor burde man heller ikke vedtage Lovforslaget, thi den rette Vej vilde være